

Hành Trình Tìm Con

Contents

Hành Trình Tìm Con	1
1. Chương 1: Chương 1	1
2. Chương 2: Chương 2	4
3. Chương 3: Chương 3	7
4. Chương 4: Chương 4	12
5. Chương 5: Chương 5	16

Hành Trình Tìm Con

Giới thiệu

Chiến tranh đã qua đi bao năm nhưng nỗi đau mà nó để lại cho dân tộc vẫn còn quá lớn. Đau đó là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-trinh-tim-con>

1. Chương 1: Chương 1

Nhớ lại hồi sau chiến tranh Việt Nam, độ năm 75 76. Tôi từ mặt trận về quê đoàn tụ với gia đình, nào ngờ về tới đất Cao Lãnh, Đồng Tháp, thì thấy ở đây nhà cửa tang hoang, không còn sinh khí.

Tôi chạy đi tìm nhà mình, thấy bà con ở đó còn lác đác vài người, tôi hỏi thăm thì mới biết được rằng.

Lúc tôi đi lính, vợ tôi bệnh nặng mà qua đời, đứa con gái thì được ông Tư Huyền, chủ bến ghe thương lòng nhận nuôi, chuyện cũng hơn mấy tháng rồi.

Tôi Nghe xong muốn đứng không vững, trời đất tối sầm lại, Tôi liền hỏi:

“Vậy bây giờ, chú có biết ông Tư Huyền ở đâu không?”

Người đó nói:

“Nghe đâu ông đi theo sông Hậu, nghe đâu xuôi xuống Trà Vinh, Sóc Trăng để mần ăn gì đó, tôi cũng không rõ”

Tôi nghe xong cũng mừng, tạm biết là con mình đang trong tay người quen, Thế là tôi mượn xe, đi đến Sông Tiền. Kém ghe xuồng gì đó để qua sông.

Đến bờ sông Tiền, thấy nước chảy cuồn cuộn, tôi nhìn mà nghĩ cho cuộc đời tự như con sông, chảy hoài chảy hoài, chảy qua là không lưu luyến gì lại được. Đời đi lính, tử biệt với đồng đội anh em, nay lại phải gặp cái cảnh sinh ly với gia đình con cái. Bất giác tôi thở dài.

Trời lúc này chập chhen tối, cũng không tìm thấy ghe xuồng nào để qua sông được, tôi đành gối đầu trên balo, nằm ngủ một chút.

Nửa đêm chợt nghe có tiếng xuồng máy chạy, tôi tỉnh ngay. Ngửa đầu thì thấy trăng treo lơ lửng. Tôi đứng bên bờ sông, thấy xa xa có cái xuồng máy chạy xuôi dòng, tôi mừng húm, đưa tay lên miệng rồi hét to:

“Xuồng ơi”

Giữa bốn bề nghe tiếng tôi vang vọng, người trên xuồng hình như cũng đã thấy tôi, cái xuồng liền ghé vào bờ.

Tôi thấy ngồi trên xuồng là một thằng thanh niên, cũng bự con lấm, tầm khoảng 25, với một con bé gái tầm mười tám mười chín, nom cũng xinh. Tôi hỏi:

“Anh trai, cho tôi đi nhờ qua kia bờ được không ?”

Thằng thanh niên nhìn tôi chăm chú nói:

“Anh là bộ đội về quê hả ?”

Tôi gật đầu, đoạn tôi cũng không dấu diếm gì thằng thanh niên, tôi kể lại chuyện nhà, nói là muốn về Trà Vinh tìm con gái. Thằng thanh niên gật gù, nó nói:

“Em tên Bảy bại, còn nhỏ này là Út Mỹ. Mà em nói thật, ban đêm đừng băng sông, nguy hiểm lắm”

Tôi hiếu kỳ hỏi:

“Đạo gần đây, nghe nói có cá lớn, thuyền ghe nào nhỏ nhỏ cỡ này mà ban đêm ban hôm đi sang sông là nó húc lủng thuyền hết”

Tôi thấy kì kì, chuyện thủy quái này thì tôi nghe nhiều chứ cũng chưa có ai chứng thực, tôi cười nói:

“Xã hội bây giờ phát triển, anh cứ nghĩ mấy thứ ma quái đó làm gì”

Thằng Bảy gãi đầu, nó cũng khù khờ nói lại:

“Em cũng không tin, nhưng thấy người ta kể lại, em cũng thấy sợ lắm

Tôi cũng thấy thằng này khờ khờ, muốn dụ nó cho qua sông luôn đêm nay. Tôi vững tin là đi sớm một ngày, gặp được con gái sớm một ngày.

Tôi bèn nói:

“Thôi vậy, tôi đưa anh tiền, anh làm ơn cho tôi qua sông, tôi cũng là vì muốn sớm gặp con gái quá, nỗi lòng làm cha mà anh...”

Vừa nói tôi vừa móc mấy tờ bạc ra, thằng Bảy bại liền khua khua tay nói lớn:

“Anh anh, đừng vậy, em dân ở đây, giúp anh qua cái sông thì có gì đâu, thôi, nghe anh nói vậy em cũng hiểu, em không cần tiền của anh, nhưng anh cho em theo với anh được không ?”

Tôi bất ngờ

“Là sao ?”

Thằng Bảy bại nói :

“Bây giờ hai anh em em cũng không còn chốn nào dung thân, làng mạng thì cháy rụi, cha mẹ cũng chết cả rồi, hai anh em em mấy nay chỉ biết là bắt cá ăn, giờ có anh, cho em xin đi theo”

Tôi nghĩ bụng, sau cảnh chiến tranh, bao nhiêu mảng đời thế này... Thôi thì, mình đi một mình cũng buồn, chỉ bằng dẫn nó đi theo. Tôi cười rồi gật đầu với nó.

Tôi lên ghe, cái ghe máy đầu thế một cái là băng qua con sông rộng hơn cây số. Thằng bảy bại tính khù khờ, vậy mà cái tài khiển ghe của nó phải nói là tài, cái ghe lướt êm ru trên sông, cứ xuôi xéo xéo một đoạn dài, cuối cùng thì cũng ra tới giữa sông.

Trên cao trăng sáng, dưới sông nước cuộn.

Ra tới giữa con sông, chợt nhiên cái xuồng bị vấp phải cái gì. Tôi nói:

“Hình như vướng đá ngầm”

Thằng bảy chau mày, nói:

“Ở đây làm sao có đá ngầm”

Tôi vừa định mở miệng thì phía mạn trái ghe đã bị cái quái quỷ gì đó đâm vào, làm run cả thân ghe, tôi mém chút là cũng lọt xuống sông. Nhìn xuống nước đục ngầu, không thể thấy cái gì.

Chợt phía trước mũi ghe hơn năm mét, giữa lòng sông lồng lộn mấy con sòng, nhìn kỹ thì thấy có hai con cá lớn, con nào to cũng gần với cái ghe này. Dài độ hơn hai mét.

Hai con cá khổng lồ, đang cắn nhau, một con ánh bạc, còn con kia ánh màu xanh xẫm, nhìn cứ như hai con cá lia thia đang đá. Hai con cá quẫy dữ dội, rồi tự nhiên con bạc nhả ra, lặn hụp xuống nước. Con cá xanh còn lại cũng lặn theo.

Không gian lại trở nên yên ắng đến lạ

Lúc này tôi nói:

“Có áo phao đúng ko? bạn vô lẹ đi”

Ba người chúng tôi gấp rúc bạn áo phao rồi, rồi thằng Bảy đi lái ghe đi tiếp.

Tôi thấy hơi ớn, cứ nhìn xuống dòng nước đục ngầu mà nghĩ thầm có con thủy quái nào bơi lẩn vờn ở dưới.

Tôi đang nhìn xuống mặt nước, thì rầm một cái, thuyền bị một con thủy quái nào đó húc vào, tôi rớt luôn xuống nước.

Trên tai chỉ còn nghe tiếng kêu í ới của thằng Bảy và con em nó.

Tôi vừa rớt xuống nước, đã thay toàn thân lạnh cóng, không ngờ nước sông Tiền lại lạnh đến mức này, cũng may vì có áo phao, tôi nổi lên, hít lấy hơi rồi cố gắp xác định cái ghe của thằng Bảy. xoay vòng vòng một hồi tôi cũng nhìn thấy cái ghe, ráng sức bơi đến. Nào ngờ tôi đang quẫy đạp hết sức, thì có cái quái quỷ nào đó, nứ lấy chân tôi. Lôi tôi xuống dòng sông đục ngầu không có ánh sáng.

Tôi đi lính nhiều năm, gặp nhiều biến cố, nên tinh thần cũng khá vững, lúc này nhớ lại mình còn cây dao lính dù để ở sau lưng.

Giữa màn nước tối, lại bị một con cá to lôi đi, tôi phải mất vài giây mới có thể trấn an được, móc lấy cây lính dù, tôi cong người xuống chân, sờ sờ thì thấy một lớp vảy cá, cái vảy nào cũng to bằng cái gói thuốc lá. Tôi chẳng quan tâm nó có là thủy thần hay là thủy quái, tôi lấy cây dao lính dù, đâm mạnh luôn vào con quái vật đang lôi tôi đi.

Đâm liên mấy nhát, tôi kiệt sức, mãi không thấy con cá nhả miệng ra, tôi tưởng chừng như bắt lết, ráng đâm thật mạnh một cái nữa. Cứ này có vẻ đã làm con thủy quái vượt quá mức chịu đựng, nó nhả chân tôi ra. Lập tức toàn thân tôi được cái phao cứu sinh đưa lên trên mặt nước.

Nhìn lúc này tôi thấy mình cách bờ không còn xa mấy, ráng sức bơi vào bờ. Leo được lên tới bờ rồi, tôi đút cây dao vào túi. Rồi nhìn xuống cái chân phải khi nãy bị con thủy quái đớp lấy, in rõ một hàng những dấu răng, tựa như là răn người.

Nhìn trên sông, thấy yên tĩnh, không rõ thằng Bẩy và con Út tụi nó ở đâu. Hành lý, đồ đạc của tôi đều ở trên ghe, tôi phải tìm cho được tụi nó, không thì không được. Tôi đi ngược lên dòng sông, cái chân bị đau lắm, nhưng cũng phải ráng. Trên đường, thấy không ít những cái bóng cá to như cái thuyền chở gạo đập bóng nước.

Tôi nhìn cảnh đó mà hoảng, hóa ra con sông Tiền có nhiều thủy quái đến như vậy.

Đi một lúc thì cũng nghe tiếng í ới của thằng Bẩy, tôi thấy cái ghe nó là cổ sức gào lên:

“Bảy ơi”

Nó nghe thấy tôi, biểu lộ mừng lắm, mở máy ghe, mãi lúc sau nó mới cập vào bờ. Nó nước mắt đầm đìa

“Em tưởng anh chết rồi”

Tôi cười, cười, rồi cà nhắc đi lên ghe.

2. Chương 2: Chương 2

Tôi bàn với thằng Bẩy: “Giờ chú có chịu bỏ ghe mà đi với anh không?”

Thằng Bẩy hơi lưỡng lự, nó nhìn con Út rồi nói: “Em cũng không biết”

Tôi nhìn con Út, con nhỏ cũng đẹp, tuổi nhỏ không biết nó có chịu đi xa được hay không nữa. Tôi lại nghĩ, anh em nhà nó chỉ còn có cái ghe, mình kêu nó bỏ thì coi sao được, mà đi đường sông Tiền, này phải luôn rạch lách mương ra sông Hàm Luông, bắn qua Mỏ Cày, mới ra được Sông Cổ Chiên, Từ cổ Chiên mới ra tới Trà Vinh. Đi Đường sông lẹ thì lắm, nhưng đi đường rừng đường bộ, thì hơi cực.

Tôi nghĩ hồi rồi nói:

“Thôi, mình đi đường Sông, chạy băng qua sông Hàm Luông rồi đi xuống miệt Trà Vinh, ý chú sao?”

Thằng Bẩy nói gật đầu liền, nó nói:

“Vâng, anh cứ sao lo liệu, nói thật em cũng không nỡ bỏ cái ghe, cái ghe của ông già để lại, nó như cái nhà của em, anh kiu em bỏ nó, em cũng như cắt mất cái tay cái chân của mình”

Tôi gật đầu, thông cảm với nỗi khổ tâm của nó, tôi lại nhìn con Út:

“Nhỏ, em thân con gái, đường đi chuyến này khó khăn lắm nghen”

Con Út gật đầu nói nói lại bằng cái giọng tỉnh bơ:

“Anh yên tâm, có em đi chung em lo cơm nước ấy anh cho”

Nói xong, ba đứa ngủ lại trên ghe đêm đó, sáng hôm sau liền đi xuôi theo sông Tiền, tìm một chỗ mua đồ ăn thức uống, và cả nhiên liệu.

Cứ vậy chúng tôi đi xuôi theo con sông đến đoạn sông Tiền rẽ ra hai nhánh sông là sông Cửa Tiểu và sông Mỹ Tho, trước khi rẽ ra hai nhánh sông, ở đó có một con sông nhỏ, chảy từ trong Bến Tre, chảy qua Châu Thành rồi đổ ra sông Tiền. Thằng Bẩy lái ghe đi ngược con sông nhỏ đó, tôi cũng không biết là sông gì.

Đi hơn mấy ngày, cũng đến sông Hàm Luông, lại rẽ vào một con rạch vào vùng Mỏ Cày.

Mỏ Cày thời đó toàn rừng cây, ít người sống, đi xuyên qua Mỏ Cày cũng nguy hiểm lắm, nhưng tôi nghĩ bụng, chắc cũng không sao.

Đi vào Mỏ Cày đến một đoạn, cái ghe bị mắc cạn, thế là từ đoạn đó, ba người chúng tôi đi bộ. Lúc đó trời đã đêm, tôi cùng mấy đứa tìm chỗ cao ráo khô thoáng, để mà nghỉ ngơi.

Đêm đó, thằng Bảy cùng con Út ngủ say như chết, còn tôi thì ngủ chập chờn. Cái kinh nghiệm nhà binh của tôi vẫn cứ hoạt động, ở cái chốn lạ nước lạ cái, ai mà dám ngủ say.

Tôi nằm đến chập nửa đêm, nhìn trên trời thì trăng sao lung linh, đẹp lắm.

Đang nằm mơ màng, chợt tôi nghe có tiếng bì bạch dưới nước.

Hoảng hồn, tôi ngồi bật dậy, nhìn xuống chỗ phát ra tiếng động, thì thấy có cái gì như cái gồ đất vừa hụp xuống, nghĩ thầm trong bụng có thể là cá sấu, tôi vội lấy thằng Bảy với con Út. Tụi nó vừa lồm cồm ngồi dậy là tôi nghe sau lưng có có tiếng soạt lao nhanh tới, thằng Bảy nắm cổ áo tôi giựt ngược về phía sau.

Con Út la thất thanh

“Sấu”

Tôi vừa quay lại nhìn thì thấy một con Sấu khổng lồ, cái miệng dài toàn răng nanh đang chồm tới định cắn thêm phát nữa. Thằng Bảy cầm cục đá gần đó, chọi luôn vào miệng con Sấu. Con sấu cạp một cái, cục đá to hơn cái nắm đấm nát bét.

Đá mà nó cạp như tàu hũ, thì xương cốt con người ăn nhằm gì với nó.

Với cái giống này thì chỉ có chạy thôi, tôi sách balo, nắm tay con Út lôi đi vào bìa rừng, thằng Bảy cũng lẻ làng chạy theo.

Ba đứa chạy thực mạng thì bắt chợt bên dưới dốc xuống, lại trơn trượt do rêu tảo bám vào. Ba đứa tôi tụt luôn xuống cái dốc, rồi cuối cùng cũng đập người vào một thân cây, tôi mới dừng lại được. Lồm cồm bò dậy, mới thấy thằng Bảy và con Út nằm xõng xoài ở dưới. Tôi từ từ bước xuống, nhìn thì thấy đây là một vùng trũng giữa trung tâm, bốn bề là rừng cây.

Tôi đỡ hai đứa đứng dậy, nhìn xung quanh. Xa xa trong rừng có thứ ánh sáng lấp lè như lửa ma trời.

Tôi trấn an hai đứa nó, rồi ba đứa từ từ đi vào trung tâm cái lòng chảo này.

Tôi đi trước, thằng Bảy và con Út đi phía sau, tôi lấy cây dao đi rừng ra cầm thủ sẵn. Đi được đoạn bỗng lại nghe một tiếng soạt, sau đó là tiếng la của con Út, Tôi quay nhìn lại thì không thấy con Út đâu hơn, chỉ thấy thằng Bảy ngồi xuống, toàn thân nó run run.

Tôi chạy đến, thì thấy một cái hố sâu hun hút, rộng khoảng độ một mét. Thì ra con Út bị rớt xuống cái hố, không biết sống chết thế nào. Tôi liền lấy đèn pin để trong balo, rọi xuống, thì thấy cái hố không sâu lắm, có con Út nằm bất động ở dưới.

Tôi lấy dây dù trong ba lô ra, nói với thằng Bảy

“Chú cuộc cái dây vào thân cây, anh với chú xuống dưới coi con Út ra sao”

Tôi trèo xuống trước, vừa xuống thì nghe mùi nấm mốc lâu năm sộc vào mũi, muốn nhợn ngay. Tôi lấy cái khăn bịt mũi mình lại. Tôi vội đỡ con út, xoa xoa huyết nhân trung cho nó tỉnh. Con Út vừa tỉnh dậy thì thần sắc kinh hãi nhìn tôi, nó chỉ ra phía sau lưng tôi, tôi quay lại nhìn thì thấy một bộ xương khô, mặc quần phục, vẫn còn quần hàm cấp tá.

Tôi mém chút cũng bị giật mình.

Tôi nhìn xung quanh, cái này là cái hang nhân tạo, bốn bề đều bằng bê tông, lại có thêm cái xác lính ở đây... Có thể nào ?

Tôi hồi đi Lính, từng nghe có một hầm căn cứ bí mật của quân đội ở Miền Tây Nam Bộ, căn cứ này không biết phục vụ ục đích gì, cũng không rõ nó nằm đâu.

Bây giờ ở trong nơi đây, tôi rất dám khẳng định đây chính là cái hầm bí mật mà quân nhân đồn đại...

Tôi dìu nhỏ Út đứng dậy, nó bị té từ trên cao xuống, nhưng cũng may không bị vấn đề gì, chỉ trầy và bầm dập vài chỗ ở tay chân, cũng không đáng ngại.

Lúc này thì thằng Bảy cũng đã chui xuống đây. Tính tôi cẩn thận, không thể biết trong cái hầm bí mật này có chứa thứ gì, và vì sao lại có xác chết chỉ còn xương trắng ở đây, tôi móc con dao lính dù ra, lại đến chỗ

cái xác khô. Mò móc một hồi thì được một cây súng lục quân dụng, một con dao rìng dài 3 tấc, một cái đèn pin đã lâu không sử dụng nhưng vẫn còn chiếu sáng được.

Tôi đưa con dao cho Thăng Bẫy, và đèn pin cho con Út, riêng mình tôi thì nhét cây súng vào thắt lưng.

Chỗ chúng tôi đứng chỉ có một đường địa đạo chạy dài sâu hun hút, ba đứa lần mò từng bước đi sâu vào địa đạo, kì lạ là tuy vào một quãng sâu trong địa đạo rồi nhưng không khí ở đây dường như có được một hệ thống thông khí, không khí tuy có mùi ẩm mốc, nhưng không đến độ ngộp ngạt.

Chúng tôi đi đến một đoạn thì gặp một ngã ba, tôi phân vân đang không biết đi đâu thì con Út lên tiếng, nó soi ánh đèn vào tường. Tôi quay ra nhìn thì thấy có một tấm bảng đỏ chỉ dẫn lối đi.

Mũi tên chỉ thẳng, bên dưới ghi chữ “Kho hàng”

Mũi tên quẹo phải, bên dưới ghi chữ “Phòng tập trung”

Tôi quyết định đi thẳng, xem xét kho hàng ở đây chứa những thứ gì. Tôi quay lại để xem hai đứa kia đâu, thì thấy thăng Bẫy và Con Út vẫn đang đi phía sau, tuy thấy hai đứa có vẻ sợ nhưng không hề nói một tiếng nào.

Đi Thăng hơn hai ba chục mét, chúng tôi đến một cái cửa, bên trên đề “Kho Hàng”

Cái cửa thép nặng nề đã bị xức một bên bằng lê, Ba chúng tôi từ từ tiến vào. Rọi đèn xung quanh thì thấy đây là một căn phòng rất rộng, chứa đựng bao nhiêu là hàng hóa, nhu yếu phẩm, Tôi đi hết một vòng thì thấy căn phòng phải rộng chừng hơn hai trăm mét vuông, Thật không ngờ, một căn cứ lớn đến dường này, lại có thể được xây dưới một vùng đất mềm, đầy sông rạch như thế này.

Trong phòng có cả chỗ để súng ống, lựu đạn, mìn nổ.

Súng thì tôi cũng lấy mấy cây súng lục nhét vào người, lựu đạn thì vợ lấy ba quả thấy cho thăng Út bảo nó nhét vào balo, biết đâu cần tới.

Tôi ngược lên trần kho hàng, chỉ thấy nó đen kịt.

Chúng tôi quay trở ra, đi xuôi theo địa đạo về lại ngã ba, lúc này quẹo qua hướng “Phòng Tập Trung”

Dọc theo hai bên địa đạo lúc này có mấy gian phòng, bên trong bày trí như văn phòng của tướng tá, nhưng đều đã bị bỏ hoang phế như thể hơn hai chục năm nay, nhưng tuyệt nhiên lại không thấy có tí bụi bẩn nào.

Càng tiến về phía “Phòng Tập Trung” thì không khí hình như càng đặc và bốc mùi hôi thối hơn. Con Út không chịu được, ho khò khè mấy cái, thăng Bẫy thì nói:

“Sao mà nó thúi dữ vậy ?”

Chính tôi cũng đang tự hỏi câu đó, tôi lại lấy cái khăn rằn quấn che mũi và miệng, tạm thời coi như giảm bớt cái mùi hôi thối. Tôi nói:

“Bẫy vs Út, hai đứa lấy trong balo anh, hai cái khăn che mũi lại đi”

Tụi nó nghe tôi nói là làm ngay.

Ba chúng tôi vừa soi đèn vừa đi, lập tức khựng lại vì trước mặt có hai cái xác khô vận đồ lính, da thịt hầy còn dính lại, không thể nhìn ra mặt mũi, nhưng thấy rõ trước lúc chết, bộ mặt đã vô cùng kinh hãi.

Tôi lúc này chợt rùng mình, cái hầm bí mật này càng lúc càng có gì đó quái dị.

Tôi hít lấy một hơi nói với giọng bình tĩnh để trấn an hai đứa kia:

“Chết hết rồi, không sao đâu”

Tôi đến trước cửa phòng tập trung, đá hai cái chặn lối ra hai bên. Vừa đụng vào thì hai cái đầu đã rơi ra, lăn long lóc dưới đất.

Con Út với thăng Bẫy sợ quá, la lên như muốn khóc:

“Thôi, em ra, em không muốn ở lại đâu”

Tôi quay lại, nói:

“Người chết thì cũng đã chết rồi, có sống lại được đâu mà hai đứa bây sợ?”

Nói xong, tôi quay đi, đưa tay mở cửa căn phòng. Lúc này mới để ý, phòng bị khóa ngoài, không có chìa khóa thì không thể vào. Tôi móc luôn cây súng lục, mở chốt an toàn rồi bắn luôn mấy phát đạn vào khóa cửa.

Tiếng súng nổ cứ vang vọng khắp địa đạo. Tôi quay nhìn hai đứa đằng sau, mặt đứa nào cũng không còn giọt máu. Tôi cũng không biết nói gì hơn.

Tôi đập cánh cửa một cái, bất chợt từ bề không khí toát ra một sự lạnh lùng, trong khoảng khắc trong đầu tôi vang lên những âm thanh khan thóc,

một mớ hỗn tạp những âm thanh khóc lóc, gào thét. Nó chợt đến chợt đi trong khoảnh khắc, làm tôi run lên một cái, tôi nghĩ rằng mình bị ảo thanh. Bất giác quay nhìn lại thằng Bảy và con Út.

Hai đứa trềng mắt, như thể gặp phải ma quỷ. Thằng Bảy nói:

“Cái... cái tiếng khi nãy là gì vậy anh?”

Tới lúc này tôi mới giật mình, thì ra tôi không bị ảo thanh, mà cả thằng Bảy cũng nghe cái mớ âm thanh kia. Tôi nổi hết gai óc, tôi nói:

“Anh làm sao biết, có thể là tiếng dội lúc anh đập cửa chẳng”

Tôi nói câu này ra, biết là chỉ là câu lừa con nít, rõ ràng cái mớ âm thanh thê thảm đó là tiếng người.

Tôi nuốt nước bọt, quay lại phía cánh cửa, rọi đèn pin sâu vào trong...

Vừa rọi vào thì tôi thấy nằm trên sàn nhà la liệt là xác, những cái xác ăn mặc cùng một màu quân phục Hoa Kỳ, nhiều cái xác bị phân hủy dang dở, nửa còn thịt, nửa còn xương. Nhìn sơ sơ trước mắt đã có hơn gần hai chục cái xác người. Cái xác nào còn da thịt trên mặt, tuy là bị phân hủy dang dở nhưng cũng rõ là trước khi chết những người này trải qua một cảnh tượng kinh hoàng.

Tôi đoán tất cả những người ở đây là người Việt Nam, nhưng bị giặc bắt phải đi lính, phải ra trận giết những người chung dòng máu Việt của mình. Vì cũng là một người lính, tôi hiểu rằng điều này vô cùng đau khổ.

Thế nhưng vì sao những người lính ở đây lại chết ở đây, nhưng thế cái phòng này là một cái mồ chôn tập thể vậy. Cái âm thanh rùng rợn khi nãy, có lẽ nào chính là tiếng than khóc của những oan hồn chết không nhắm mắt, vong linh chẳng thể siêu thoát khỏi chốn này ?

Tôi quay lại nhìn hai đứa kia, thấy tụi nó vẫn chưa hết sợ. Tôi đề nghị cả đám quay về Kho Hàng, nghĩ ngơi, tạm thời chỗ đó là nơi an toàn nhất, nghĩ ngơi xong, tôi sẽ mau chóng rời khỏi chỗ này...

3. Chương 3: Chương 3

Đi dọc địa đạo về kho hàng, tôi cứ cảm giác phía lưng mình như có thể hàng vạn con mắt đang chăm chú quan sát nhất cử nhất động.

Tôi liền lấy dao rọc mở những túi hàng bọc bằng bao tải lớn, vẫn còn có những thứ đồ hộp còn sử dụng được, tôi lấy vài hộp đem cho thằng Bảy và con Út, đồng thời cũng lấy một ít bỏ vào balo, sau này có gì cần thiết thì lấy ra dùng.

Bên trong hầm bí mật này tối đen như mực, không biết hệ thống điện có hoạt động hay không? Tôi nghĩ thầm nếu cứ dùng đèn pin như thế này, chẳng mấy chốc nữa sẽ hết pin thôi, tạm thời phải tìm một nguồn ánh sáng thay thế.

Tôi đi vòng vòng kho hàng, tìm những thứ có thể đốt cháy được. Nhưng đi hết cả vòng cũng không thể thấy thứ gì, tôi thất vọng quay về chỗ ngồi, ngồi cạnh hai đứa Bảy bại và Út Mỹ.

Chợt con Út toàn thân run cầm cập, thằng Bảy hỏi:

“Nhỏ nhỏ, mày bị sao vậy em?”

Con Út nói:

“Em thấy lạnh quá”

Tôi bắt giắc cũng cảm thấy lạnh thật, nhiệt độ đột nhiên lại thay đổi thế này. Tôi cởi bộ áo khoác lính bên ngoài, đưa cho con Út, bảo nó mặc vào.

Chợt tôi nhớ tới mấy văn phòng hai bên địa đạo khi nãy. Tôi lập tức cầm đèn pin, bảo với hai đứa:

“Anh đi tìm đồ nhóm lửa, hai đứa bây ở lại, anh đi rồi chạy về ngay”

Nói xong là tôi phóng đi luôn, chạy đến cái văn phòng thứ nhất, thấy có mấy cái ghế gỗ, tôi ngậm đèn pin vào miệng, cầm cái ghế lên rồi đập xuống.

Cái ghế vốn cũ kỹ cũng không cần phải tốn sức để đập gãy là bao, tôi đập thêm vài cái ghế nữa, rồi ôm đồng gỗ nát đó quay về. Vừa đi trên đường, chợt tôi nghe tiếng la thất thanh của thằng Bảy, có chuyện quái quỷ gì nữa đây. Tôi ôm đồng gỗ chạy thật nhanh, còn khoảng mười mét nữa là tới kho hàng, dưới ánh đèn pin, tôi thấy cái bóng thằng Bảy đang đi giựt lùi về phía sau.

Tôi bỏ luôn đồng gỗ xuống, cầm lại đèn pin trên tay rồi chạy đến gần thằng Bảy. Tôi nói:

“Bảy, vụ gì vậy mày?”

Thằng Bảy toàn thân phát run, nó cứng đờ người, tôi chợt nhiên nhìn quanh. Tôi gào lên:

“Con Út đâu?”

Thằng Bảy chẳng nói chẳng rằng, ngồi phệt xuống đất, tay chỉ về phía cửa kho hàng.

Tôi lia ánh đèn soi vào, thấy bên trong không có ai, chỉ còn mấy cái vỏ đồ hộp và cây đèn pin lẫn lóc trên sàn, con Út thì đâu mất rồi. Tôi tạm thời chẳng hiểu có chuyện gì, xách nách lôi thằng Bảy đứng dậy, vả vào mặt nó mấy cái. Thằng Bảy mới thần trí ổn định một chút, tôi bảo:

“Mày kể lại anh nghe ? con Út đâu ?”

Thằng Bảy toàn thân vẫn run lẩy bẩy, nó nói:

“Khi nãy anh đi, con Út nó phát rét, em ôm nó để cho đỡ lạnh, nào ngờ tự nhiên nó nắm tay em lên cắn rút em một miếng thịt to. Em xô nó ra, con Út tự nhiên chống hai tay xuống đất, bò như bò trên đất tựa như là... con gì vậy, em chop lấy cái đèn pin, soi vào thì thấy hai con mắt nó trợn ngược, nước dãi từ mồm chảy ra như con chó bị bệnh dại, kinh khủng lắm”

Thằng Bảy nói xong, đưa cái tay trái của nó ra cho tôi xem, đúng là có một khoảng đỏ tươi, máu chảy không ngừng

Tôi nghe xong cũng phát rùng mình, tôi bảo thằng Bảy:

“Rồi, từ từ, có nghĩa là mày thấy con Út tự nhiên ... cắn mày, rồi bò trên đất, nước dãi chảy lòng thòng? Rồi bây giờ nó đâu?”

Thằng Bảy gật gật, rồi chỉ vào cái kho, nó nói :

“Lúc anh vừa tới là con Út nó bò lên tường, rồi mất hút vào trong bóng tối, em sợ quá, chạy cũng không chạy đc, cứ đi giựt lùi về thế này”

Tôi hít một hơi, quay lại cầm hai cái chân ghế lên, một cái đưa cho thằng Bảy, tôi bảo:

“Anh với mày đi vào”

Thằng Bảy tuy là đang sợ phát run, nhưng cũng cầm cái chân ghế, theo sau tôi đi vào.

Vào trong cái kho, tôi đi mò mẫm từ từ, bỗng nghe trong góc phòng có tiếng cào cào, tôi đưa tay chỉ qua đó, rồi từ từ tiến đến.

Ánh đèn rọi vào góc phòng, tôi thấy con Út đang ngồi chồm hỏm, đưa miệng cắn cắn cái dây cuộc một cái bao hàng, nhìn nó bây giờ như thể con vật gì đó.

Ánh đèn chạm tới, con Út bật lùi lại, bò người dưới đất như thể thần lẩn. Mồm nó nước miếng nước gì chảy ra không ngừng.

Tôi lao đến, cầm cái chân ghế định khống chế nó, nào ngờ con Út lẹ quá, nó phóng lên tường, bò dọc trên tường rồi lại mất hút vào bóng tối.

Tôi nói:

“Điều này không ổn rồi”

Rồi trong đêm thâm nghĩ cách làm sao bắt con Út lại, chợt lia đèn xung quanh, thấy có cái lưới quân sự để trùm mấy cái thùng hàng, tôi đưa tay giật cái lưới.

Tôi định bụng thấy con Út là quăng lưới chụp nó lại.

Tôi quay lại nói thằng Bảy

“Thấy con Út, anh chụp cái lưới này, còn mày lao vô đèn nó xuống liền nha”

Thằng Bảy gật đầu, cũng không nói gì, chắc nó cũng hiểu tình hình này, con Út đã biến thành cái thứ gì tà ma nhập vào người rồi.

Tôi vừa nói dứt câu với thằng Bảy, thì chẳng rõ từ đâu con Út lù lù bò sau lưng nó, thoát cái thằng Bảy bị nắm giò lôi đi. Nó la í ới, tôi lia đèn chạy theo. Con Út lôi thằng Bảy lẹ còn hơn tôi chạy, mấy chốc nó đã lôi thằng Bảy ra khỏi kho hàng

Thằng Bảy không ngừng gào hét, tôi la lên bảo nó:

“Mày quay người lại, đập nó mấy cái đi thằng ngu”

Thằng Bảy nghe tôi nói vậy, ráng xoay mình, nhưng lỏng nga lỏng ngóng, nó quăng quai thì đúng hơn chứ. Thằng Bảy bị kéo đi một đoạn chạy hết cái địa đạo, đến tận cái ngã ba rồi bị kéo giật về phía hướng vào “Phòng Tập Trung”

Tôi đuổi theo nhưng thật là không kịp, con Út lôi thằng Bảy lẹ quá, tôi ráng hết sức bình sinh đập người lao tới, chộp lấy tay thằng Bảy.

Nắm được tay nó, tôi mừng quýnh, tuy là nắm được tay nó tôi vẫn bị lôi đi một quãng rồi mới dừng lại, chắc con Út đã thả thằng Bảy ra, không kéo đi nữa

Lúc dừng lại rồi, tôi lồm cồm đứng lên, cũng may cây đèn pin trong tay vẫn còn, tôi đỡ thằng Bảy đứng dậy, thấy nó đá ứt ra cả quần. Tôi thở dốc, cầm đèn pin soi coi nó có bị cái gì không, thì thấy nó ổn không bị gì cả. Con Út lúc này lủi vào bóng tối, cũng không thấy tăm hơi.

Nhìn lại thì thấy tôi với thằng Bảy đang đứng trước cửa “Phòng Tập Trung”

Từ trong phát ra âm khí ma mị, như thể đây chính là quỷ môn quan, bước qua cánh cửa này thì coi như đặt chân vào quan tài, không biết còn sống mà trở ra hay không?

Tôi hít lấy một hơi lấy tinh thần, quyết định phải bước vào trong tìm cho bằng được con Út, dù bên trong có là cả cái huyết chôn người thì tôi vẫn phải vào.

Đâu thể nào bỏ bạn bè được. Tôi kêu thằng Bảy móc con dao ra, rồi hai thằng cầm đèn pin từ từ tiến vào. Thằng Bảy phải nói nó cũng lì lợm thật, tuy là nó sợ đá ra quần nhưng vẫn chầm chậm tiến vào.

Cái cửa thép hé ra đủ cho tôi lách người qua, Vừa đặt chân vào là tôi đã đập phải cái gì mềm mềm, nhót nhót ở dưới chân, Tôi rọi đèn xuống thì thấy mình đang đập lên một cái đầu người, phân hủy chưa hết lớp da thịt ở ngoài như thể ung thiêu, chảy nước ra. Tôi nhìn xong là muốn nôn luôn.

Tôi lúc này cẩn thận, soi đèn xuống chân tránh đạp trúng vô vàng xác người nằm la liệt dưới đất. Thằng Bầy cũng đã vào, nó vừa thấy cảnh đó đã dựa lưng vào cửa, nôn ra mật xanh mật vàng.

Tôi nín nhịn, rọi đèn tiến đến, đi được một chút thì thấy phía trước có con gì lù lù xuất hiện, tôi soi đèn tới thì thấy rõ đó là đứa con gái, mặt mũi nó lúc này không còn ra con người.

Nữa cái đầu đã rụng gần hết tóc, chỉ còn le que vài nhúm tóc loang lổ, cái miệng thì bạnh ra đến tận mang tai, nhe ra cái hàm răng trắng hếu dưới ánh đèn, hai con mắt nó đen lờm nhìn chòng chọc vào tôi. Nhìn quần áo thì tôi khẳng định đó là con Út.

Tôi tự hỏi nó bị cái quỷ gì nhập vào mà biến thành hình thù kinh dị như thế.

Tôi cầm cái lưới thả luôn vào con Út. Nó thấy có vật bay tới, đưa cái cái miệng rộng tỉnh cắn lấy, nào ngờ đó là cái lưới. Con Út bị lưới chụp, cố chạy trốn, nhưng càng giãy dụa nó càng bị cái lưới làm cho rối.

Lúc này thằng Bầy cũng đã đến, nó thấy con Út là thốt lên tiếng thương tâm:

“Út ơi”

Tôi vừa nói vừa chạy đến đề con quỷ này xuống:

“Nó bị ma nhập rồi, phụ anh đề nó xuống”

Con Út lúc này vừa quàng quại trong cái lưới vừa phát ra tiếng gào khóc thê thảm, như thể đang phải bị chịu cực hình kinh khủng lắm. Cái tiếng gào khóc làm tôi cũng hơi chùng bước, đang lao tới, hơi chậm một nhịp, bỗng thấy từ góc tối xa xa có cái bóng người màu đỏ lướt ngang qua. Tôi giật mình nói:

“Bà mẹ, ở đây có người sao?”

Tôi quay sang thằng Bầy, nói nó:

“Mày đề con Út xuống, anh chạy theo thằng kia”

Thằng Bầy có lẽ cũng thấy cái bóng như tôi, nó gật đầu liền, rồi tới đề con Út, không cho nó quấy đạp nữa.

Tôi rờ đèn, phóng mau về phía cái bóng đỏ. Vì dưới chân toàn là xác người, tôi phải nhảy qua chỗ này chỗ kia, chẳng mấy chốc đã bỏ mất cái bóng. Căn phòng tập trung này còn rộng hơn cả cái nhà kho, đứng giữa một biển xác la liệt dưới chân tôi cảm giác như thể mình đang tại nơi âm tào địa phủ vậy. Tôi đưa đèn quan sát xung quanh, thấy phía vách tường cách tôi hơn mười mét có cái cửa thép đã mở toang.

Phía sau cửa tối om, tôi không thể thấy gì.

Tò mò tôi đi đến gần, thì thấy phía sau cửa là một cái cầu thang để đi xuống. Tôi tò mò không biết cái cầu thang này dẫn đi đâu, nữa muốn bước vào, nữa cảm giác ớn lạnh không dám tiến tới, Bỗng thấy cái bóng đỏ kia lại xuất hiện chập chờn ở đó, tôi nghĩ bụng không biết nó là ma hay quỷ hay cái giống gì nữa, cứ như nó đang muốn dẫn mình đi theo nó vậy.

Tôi lại lấy hết can đảm, từ từ bước xuống cái cầu thang đen ngòm đó. Cái bóng đỏ kia lại vụt mất. Tôi đi xuống hết cầu thang lại thấy có cái ngã ba rẽ ra hai bên trái phải, đằng trước có cái cửa đỏ, tôi soi đèn một lượt, thấy trên cửa có ghi “Phòng Máy”

Tôi mở cửa đi vào phòng máy, thì ra bên trong đây đặt máy phát điện, tôi đưa đèn nhìn xung quanh thấy phòng có hơn chục cái máy phát điện, hình như đã lâu rồi không sử dụng, tôi lại nhìn trên tường, thấy có cái cần. Nhìn là biết đây là cái cần dao tổng, tôi gạt cần dao, lập tức nghe ù ù hết lỗ tai. Mấy cái máy phát điện hoạt động, phát ra tiếng kêu ầm ỉ.

Có ánh sáng, tinh thần cũng đỡ căng thẳng hơn. Tôi lại quay lên cầu thang, đi ra phòng tập trung.

Nhờ có ánh sáng mà tôi nhìn được toàn cảnh phòng tập trung, tôi chẳng dám tin vào mắt mình nữa, căn phòng rộng thênh thang, mà chỗ nào cũng thấy có xác người, phải hơn mấy trăm cái xác thối rữa nằm trên sàn.

Tôi nhìn đằng xa thấy thằng Bảy đứng bất động nhìn cái phòng. Nó bây giờ chắc cũng hết như tôi. Tôi tiến đến chỗ nó, thấy con Út vẫn trong cái bộ dạng nửa người nửa quỷ kia nằm bất động, hai con mắt vẫn mở thao thao nhìn theo từng bước chân tôi.

Thằng Bảy nói:

“Anh Nghĩa...”

Tôi chặn họng nó luôn:

“Anh cũng không biết có chuyện gì đâu”

Rồi tôi từ từ kể lại khi nãy dí theo cái bóng đỏ tìm được phòng phát điện ra sao.

Thằng Bảy nói:

“Em nghe ngày xưa, người già kể lại, linh hồn chết oan chết uất không siêu thoát được, hễ mà gặp người sống là ám theo người đó. Nếu gặp mà vong linh tốt thì nó cầu cứu để người sống giúp nó siêu thoát, còn nếu gặp mấy con vong ác thì nó ám cho chết theo với nó...”

Nói xong nó ngưng một đoạn, tôi nói chen vào:

“Mày nghĩ khi nãy anh gặp con ma tốt à?”

Nói xong tôi cười cười, cũng chẳng hiểu tại sao nữa.

Tôi lúc này có nhiều nghi vấn, nhưng cũng không hiểu nghi vấn điểm nào. Nhìn qua một lượt, cứ như nhớ lại hồi ở chiến trường, tôi bất giác thở dài.

Thằng Bảy lúc này vỗ vai tôi, nó chỉ về phía trung tâm căn phòng, nó bảo:

“Anh coi, mấy cái xác hình như nằm cách xa trung tâm cái phòng, ở giữa có cả một khoảng kìa”

Thằng Bảy chỉ tôi, tôi lúc này mới chú ý, đúng là ở giữa trung tâm phòng không hề có xác chết, nhìn quan cảnh như thế là ở giữa phòng có đặt một trái bom phát nổ ra một cái, xác người bay bật ra xung quanh vậy.

Tôi nói thằng Bảy:

“Mày lấy dây buộc tay chân con Út lại, cho nó khỏi di chuyển, rồi anh với mày ra đó xem”

Thằng Bảy hiểu rõ tình hình này, con Út đã không còn là con Út nữa rồi, nó bị cái gì nhập vào, bây giờ mà để hơ hống thì đám hai thằng nằm chung với cái đồng xác này lắm.

Trói con Út lại xong, tôi với thằng Bảy tiến lại trung tâm phòng.

Ở giữa trung tâm phòng có một cái cửa thông đạo mở rộng, rộng vừa đủ một người to lớn chui qua, cái cửa thông đạo bị phá hỏng nặng. Xung quanh có đầy những vũng máu đã khô đen lại, có những bộ phận người nằm rải rác như bị thứ gì đó xé ra.

Mọi đầu mỗi đầu chưa thể đưa tôi đến một kết luận nào cả.

Chỉ thấy đây là một căn phòng kính, hình lục giác, ở mỗi cạnh có một cái cửa thép lớn.

Một cái là dẫn từ kho hàng đi vào, còn một cái là dẫn ra cái cầu thang. Bốn cái cửa thép còn lại thì vẫn nằm im lìm không bị gì cả.

Đến nước này, muốn làm rõ thì chỉ có thể đi xuống cái cầu thang rồi tìm hiểu tiếp thôi.

Tôi với thằng Bảy quay lại, rồi tạm thời bê con Út đặt nằm im ở cái cầu thang đi xuống phòng Máy. Sau đó hai thằng cùng nhau rẽ phải, đi dọc theo hành lang

Phía trước phát ra tiếng ư ử... nghe như có con gì phát ra vậy.

4. Chương 4: Chương 4

Tôi đi trước, móc cây súng quân dụng ra, chẳng thể biết cái thứ quái quỷ đang chờ hai thằng tôi đằng trước nữa.

Đi tới một đoạn, lại tới một ngã rẽ, lúc này thì cái tiếng ư ử rất gần, như thể từ phía sau vách tường kia dội lại vậy. Hai thằng tôi lại đi tiếp, đi một đoạn thì hành lang bên phải xuất hiện một căn phòng, cửa đã bị bật tung, bên trong đèn đóm không có.

Tôi lại móc cây đèn pin ra, soi vào bên trong, vừa lia vào góc phòng trước mặt thì rọi trúng ngay vào một thứ gì đó hình dạng như con người, nhưng toàn thân có bộ lông lá xù xụ màu đỏ tươi. Tôi chợt nghĩ, cái bóng đỏ khi nãy chẳng lẽ là ... cái thứ này.

Thấy ánh đèn lia vào, cái khối lông lá kia quay ngoác đầu lại, hai con mắt phản chiếu ánh đèn sáng trưng, nhìn nom như đầu một con chó lớn. Con quái vật mình người đầu chó này vừa thấy chúng tôi là trở mình nhẩy thót lên cái bàn gần đó rồi phóng đi vào một góc khuất khác ở trong căn phòng.

Tôi lập tức lia đèn vào góc phòng chỗ con quái vật vừa nhẩy vào. Chỉ thấy trống trơn, không có gì cả, như thể tôi vừa bị hoa mắt vậy.

Lúc này, thằng Bảy giọng run run nói:

“Chó lửa, chó lửa đó anh...”

Tôi nghe xong, hỏi lại:

“Chó lửa là con gì ?”

Thằng Bảy nói tiếp:

“Chuyện của người già hồi đó ở chỗ em kể, có con chó lửa, đầu chó mình người, ban đầu nó là mấy con chó hoang bình thường, nhưng vì ăn xác chết, ăn thịt người thối rữa, dần dần biến tướng, bắt đầu đứng trên hai chân, rồi lông lá cũng chuyển thành một màu đỏ, cái giống chó này cực tà, nghe nói ai mà thấy nó thì đúng bảy ngày sau, toàn thân thối rữa mà chết.”

Tôi nghĩ thầm, đúng là ở thời chiến xác người chết trên chiến trường không phải ít, mấy động vật ăn xác như chó hoang, sói đồng, quạ đen cũng không hiếm, còn chuyện chó lửa này, tôi cũng có nghe mấy đồng chí trong tiểu đội đôi lần có bàn tới, cứ nghĩ là chuyện dân gian, nào ngờ là có thật...

Tôi lại lia đèn khắp phòng, im lặng lắng nghe, cũng không thấy bất cứ động tĩnh cũng như bóng dáng con quái đó nữa. Lúc này tôi với thằng Bảy bước vào cái phòng, thấy bàn ghế khá lộn xộn, tôi bước đến chỗ con chó lửa khi nãy thu mình khi nãy. Soi đèn vào thì thấy một cái đầu lâu, còn da còn tóc, nhưng phần má phải đã bị rút thịt hết, chỉ còn lòi ra hàm răng và bộ xương trắng hếu. Con mắt bên phải cũng không còn. Nhìn cái đầu người này thật không thể nhận ra bộ dạng nữa.

Lúc này tôi thầm hiểu ngầm, thì ra lúc nãy không phải là con chó lửa này giúp tôi tìm ra cái phòng phát điện, mà đơn thuần chỉ là nó lên phòng tập trung để ăn xác người, bị tôi phát hiện nó mới bỏ chạy về ổ. Thật đúng là “Quỷ dẫn đường, Ma Đưa lối”...

Tôi lại lia đèn đi qua chỗ con chó lửa nhẩy vào, thì thấy một cái tủ sách bị dịch lệch đi, để lộ phía sau là một căn phòng bí mật. Lúc này tôi mới để ý, chỉ có duy nhất ở vị trí này mới có thể nhìn thấy cái lối vào phòng bí mật này, còn từ ngoài cửa nhìn vào thì đều bị cách bố trí căn phòng che mắt.

Tôi quay qua hỏi thằng Bảy:

“Chú với anh xuống nhé ?”

Thằng Bảy trợn mắt, nói:

“Em không xuống đó thì đi đâu nữa bây giờ?”

Tôi cười cười, cái thằng nhìn vậy mà cũng ghê gớm thật. Thế là hai thằng cầm đèn pin soi vào cái phòng bí mật.

Cái hầm này có cầu thang đi sâu xuống dưới, cả đoạn cầu thang dài đằng đằng, hai thằng đi mất một lúc mới hết đường, ở cuối cầu thang thì thấy có ánh sáng trắng.

Hai thằng bất giác cảm thấy sợ, thứ ánh sáng trắng như thể trong bệnh viện, phòng mổ, làm người ta cảm thấy lạnh hết cả người. Tôi đưa súng thủ sẵn, thấy con chó lửa mà tấn công bất ngờ là bắn luôn.

Nào ngờ bên dưới là căn phòng rộng, có ba bốn cái bàn mổ, hình như đây là khu vực thí nghiệm gì đó của căn cứ này, vì tính chất bí mật của nó nên nó được đặt ở đây.

Tôi bước từ từ đến, căn phòng này rộng nhưng lại có nhiều điểm mù, đại khái là những tủ thuốc và những bàn thí nghiệm hóa chất.

Căn phòng yên tĩnh đến sợ, chỉ còn nghe nhịp tim hai thằng đập như cái trống chầu. Tôi với thằng Bảy đi dò từng góc chết, dò vài ba chỗ không thấy điều gì lạ cả. Nhưng vừa quay sang ra sau lưng, thì thấy đối diện, bị kẹp giữa hai cái tủ lớn, la liệt những xương người và máu dính đầy dưới sàn.

Chỗ này cũng tương đối dễ phát hiện, nhưng vì hai thằng quá tập trung vào một điểm mà không để ý. Nếu ở đó là con chó lửa, nó tấn công từ phía sau thì chắc hai thằng chẳng còn mạng để sợ nữa rồi.

Chợt lúc này lại nghe tiếng ử ử của con chó lửa. Âm thanh vang sát bên tai, cái tủ kính bên cạnh chúng tôi bỗng đổ nhào xuống, tiếng kính vỡ vang khắp căn phòng, on gong mãi một lúc.

Thù lù phía sau cái tủ là con chó lửa, nó đứng trên hai chân, chưa kịp định thần thì con chó quái quỷ đó đã lao vào đưa hai cái tay của nó vạt tôi nằm lăn ra đất. Ngón tay do phản xạ mà bóp cò súng, liên tiếp nổ liên mấy phát. Con chó lửa dường như không sợ, nó nhe răng chực cắn vào cổ tôi.

Thằng Bảy đứng phía sau, nhảy lùi về một cái, rút con dao dù định lao tới yểm trợ, thì con chó lửa giựt đầu lại, đưa tay bạt luôn con dao trên tay thằng Bảy. Được thế, tôi mau chóng đưa súng nhắm ngay đầu con chó lửa, bóp cò. Nào ngờ con chó lửa này phản xạ lẹ quá, vừa thấy tôi giơ cây súng là nó đã đưa đầu ngoạm vào tay tôi.

Cả cánh tay phải bị con quái vật ngoạm chắc, như thể muốn đứt lìa. Lúc này kinh nghiệm trên chiến trường đã cứu tôi một mạng, tay trái tôi móc con dao lính dù cất ở thắt lưng này giờ, đâm luôn vào mặt con chó lửa, nhát đâm trí mạng, con chó nhả tay tôi ra. Nó rên ử ử, đi giật lùi về phía sau, một tay đưa lên như thể muốn rút con dao dù đang ghim trên mặt.

Đâu có thể cho nó dễ dàng như vậy, tôi trở người tới, lụm lại cây súng, nhắm đầu nó mà nổ luôn một phát.

Trong tích tắc một giây đồng hồ, viên đạn đã xé toạt cái đầu con chó lửa, óc óc bay tứ tung, máu tươi bắn tung tóe vào tường. Bây giờ cảnh tượng như thể một cái xác đầy lông lá với một cái đầu tàu hũ vậy.

Thằng Bảy cười khen tôi:

“Anh Nghĩa ghê thật, phản xạ nhanh kinh hồn, gặp em chắc ...”

Tôi ngắt lời nó:

“Thôi thôi, để khen sau đi, bây giờ anh với chú coi coi cái phòng này có cái gì, chắc phải có bí mật gì ghê lắm nên nó mới được đặt ở đây”

Hai thằng chúng tôi chia nhau ra đi dò xét căn phòng.

Tôi đi đến một góc phòng, có một cái bàn làm việc, trên bàn có vài tập hồ sơ được chặn bằng một hòn đá đen bóng, xù xì.

Tôi nhấc hòn đá lên để lấy tập hồ sơ, trên tập hồ sơ có ghi “Dự Án SS”

Những thứ này có lẽ bây giờ không còn quan trọng với tôi nữa, tôi cũng chẳng buồn đọc, rồi lại đặt nó xuống nguyên vị.

Lúc này thằng Bảy đến chỗ tôi, nói:

“Không có gì lạ hết”

Tôi chỉ buông một chữ ờ nặng nề, thằng Bảy hỏi tiếp:

“Anh Nghĩa, em hỏi chuyện này... tại sao anh lại chui xuống cái chỗ này làm gì, thà là lúc ban đầu anh bế con Út lên rồi mình đi về Trà Vinh phải hơn không?”

Tôi thở dài nói:

“Ban đầu, anh cũng không hứng thú gì, nhưng hồi còn đi lính có nghe mấy ông già trong quân đội kể về cái căn cứ Ngọc Đông Dương bí mật ở Tây Nam Bộ, rơi xuống cái chốn này thì anh mới biết, đây chính là cái căn cứ đó, cũng vì tò mò mà anh mới tiến sâu vào, đâu ngờ rằng... đến khi nhìn thấy cái phòng la liệt xác người kia thì chợt nổi máu, lại càng muốn tìm hiểu rõ hơn, thành ra mới đến hoàn cảnh bây giờ, anh đâu cũng đâu muốn gì...”

Thằng Nghĩa gật đầu, cũng không nói gì. Hai anh em cùng đi ra khỏi cái phòng bí mật, ra tới cái hành lang lớn ở ngoài căn phòng tối, lại đi thẳng tiếp...

Chợt tôi thấy rùng mình, như thể có ai đi phía sau, quay đầu lại nhìn thì một người mặc quân phục, tay cầm súng đang đi phía sau, cách tôi với thằng Bẩy chừng mười mét. Tôi rùng mình, người này da dẻ trắng nhợt như xác chết, ánh mắt vô hồn nhìn chọc chọc vào tôi. Tôi giật thằng Bẩy bỏ chạy... Thằng Bẩy bắt ngờ hỏi:

“Sao vậy anh ?”

Tôi nói:

“Mày nhìn phía sau đi”

Thằng Nghĩa vừa chạy vừa quay đầu nhìn, nó nói:

“Có cái gì đâu anh?”

Tôi hoảng hồn, cũng quay đầu lại nhìn, Người lính như xác chết kia vẫn đứng đó, vẫn cách tôi cỡ mười mét...

Tôi chửi thầm, chẳng nhẽ chỉ có mình mình thấy con ma lính này?

Thấy chuyện càng lúc càng quái dị, tôi nghĩ thầm không ra khỏi chốn này càng sớm càng tốt thì có lẽ chẳng còn mạng đâu để gặp lại con gái mình.

Tuy vẫn còn nhiều sự khó hiểu về hầm bí mật Ngọc Đông Dương, tuy nhiên chuyện này với sức một mình tôi không thể giải quyết được, lại càng không có thì giờ để giải quyết.

Tôi lôi thằng Bẩy chạy một lúc, nhìn lại thì cái bóng ma kia đã không còn.

Nhìn lại phía trước chỉ còn là một dãy hành lang dài sâu hun hút, tôi cũng chẳng còn đâu can đảm để mà bước tiếp. Tôi nói:

“Ra khỏi chỗ này thôi”

Thằng Bẩy gật đầu, tôi với nó lúc này mới từ từ đi ngược về phòng máy. Cảm giác cái bóng ma người lính kia vẫn cứ lảng vảng sau lưng tôi, làm tôi lạnh gáy. Không ngừng cứ quay đầu quang sát phía sau.

Về tới phòng máy, tôi với thằng bẩy đi về phòng tập trung ngay.

Lên phòng tập trung, tôi nói thằng Bẩy:

“Đem con Út ra ngoài thôi”

Nhìn cái phòng đầy xác chết, lại bao nhiêu thứ kì dị vừa gặp qua, lúc này tôi cứ cảm giác như những xác này có thể sống dậy bất cứ lúc nào mà tấn công chúng tôi. Càng nghĩ tôi càng muốn rời khỏi cái hầm quỷ này.

Tôi với thằng Bẩy đến trung tâm phòng... Thì trên sàn chỉ còn lại đồng dây, chẳng thấy con Út đâu nữa.

Hai thằng quay nhìn nhau, đổ mồ hôi hột. Tôi nói thằng Bẩy:

“Mày cột dây có chắc không vậy ?”

Mắt vẫn nhìn vào đồng dây, lúc này tôi mới biết câu hỏi vừa rồi của mình chỉ là buộc miệng mà phát ra, vì đồng dây trên sàn không phải bị tháo ra, mà là bị thứ gì đó cắt đứt, vết cắt rất nhám nhở.

Thằng Bảy trả lời:

“Em cuộc chắc lắm mà”

Tôi biết thằng Bảy không nói xạo, nhưng bây giờ, con Út ở đâu ?

Lúc này giữa bốn bề tĩnh lặng, giữa đồng thây người chỉ còn có tiếng thở của hai kẻ sống là tôi và thằng Bảy. Chợt tôi nghe tiếng tách tách như nước nhiều xuống sàn.

Âm thanh rất nhỏ, nhưng trong căn phòng thì kín thế này, nó vang lên. Tôi không hiểu vì sao lại thấy rung mình, chẳng thể xác định nó từ đâu ra. Tôi quay sang thằng Bảy, nó cũng như tôi, cũng đang bất động không rõ âm thanh tí tách này từ đâu ra.

Chợt thằng Bảy nhìn tôi, chăm chăm. Toàn thân nó bây giờ như thể bất động, nó đưa mắt nhìn lên trên. Tôi hiểu rằng nó muốn cho tôi biết thứ gì đó đang ở trên đầu tôi.

Tôi thấy nó hành động như vậy, đầu dám mà khinh xuất, tôi cũng từ từ ngược mắt nhìn lên. Phải nói là từng cơ tôi tôi căng ra hết cỡ, tôi ngược thật chậm để không làm kinh động cái thứ trên đầu mình.

Vừa ngược lên thì tôi thấy một con quái vật nào đó, lông tóc trắng nhõn, nó đang xoay cái đầu nhìn thằng Bảy, hai con mắt đen ngòm, tôi thấy bộ nhìn bộ quần áo... Bất giác hiểu rõ, đó là con Út. Đường như càng lâu thì nó càng biến tướng, giờ đây không nhờ bộ quần áo, có lẽ tôi cũng chẳng thể biết nó là con Út nữa.

Cái trần khá cao, độ hơn hai mươi mét. Con Út đu đưa người như thể thăng lặn vậy, lúc này nhìn kỹ thì hai bàn tay nó, móng tay đã mọc dài ra cả tắc, nhọn hoắc, miệng nó ban rộng nhiều dải nước miếng.

Tôi lại nhìn thằng Bảy, miệng nói nhưng không phát ra âm thanh:

Tôi nhép nhép miệng:

“Chạy”

Thằng Bảy gật đầu, vừa thấy đầu nó động là tôi phóng tới, lòi nó đi luôn.

Lúc này chẳng cần biết là xác chết hay bất cứ thứ gì dưới chân, tôi dẫm lên mà chạy luôn. Cả đời tôi chưa từng gặp thứ gì quái gỡ như vừa nãy, cũng chưa biết đối phó thế nào.

Chạy gần ra tới cái cửa đi về nhà kho. Thì tôi thấy cái bóng con Út bò dọc trên tường, chuẩn bị ra tới chặn cái cửa. Tôi móc luôn cây súng để phía sau lưng,

Thằng Bảy la lên :

“Đừng có bắn”

Nhưng muộn rồi, tôi nhắm hướng con Út mà nổ liên tục, nổ được bốn phát thì súng hết đạn.

Mấy viên đạn ghim vào tường, đều lệch mục tiêu, nhưng đủ làm con Út cảm thấy bị đe dọa, nó dừng lại giữa tường, đưa cái đầu bây giờ đã mọc tóc trắng, nhe cái miệng gào rú về hướng chúng tôi.

Thằng Bảy lúc này vừa chạy vừa khóc:

“Út ơi”

Chỉ còn độ mười mét là tới cửa, tôi thấy sắp thoát được cửa tử rồi, lòng lại thêm sự quyết tâm, tôi lòi thẳng bấy chạy thật lẹ.

Nào ngờ, con Út từ trên tường cũng gần sát, nó phóng tới, lẹ kinh hồn. Tôi chỉ lo chạy, vừa thấy cái bóng nó nhảy xổ vào từ phía tường, tôi do phản ứng tự nhiên, buông tay thằng Bảy, định chụp lấy con Út. Những phản xạ quân sự này lúc này thật tình cũng giúp tôi được kha khá, nếu tôi không đưa tay đỡ lấy thì có lẽ cái cổ bây giờ đã bị hàm răn con Út ngoạm lấy rồi.

Con Út chụp lấy tôi, hai đứa lăn bịch bịch trên đồng xác chết.

Cái mùi thối thối kinh khủng làm bụng tôi thối lại, muốn ói. Lại thêm cái thứ nước nhớt nhớt từ những xác chết chảy ra, dính khắp người tôi. Toàn thân bốc lên cái thứ mùi thối kinh dị của xác chết, đầu óc tôi chẳng còn minh mẫn như muốn ngất đi vậy. Hai chân lúc này tôi đã đứng không vững nữa, nhưng cái tính nhà binh là quyết chiến tới cùng, tôi móc con dao để ở quần lao đến định đâm con Út một nhát.

Con Út bò trên nền nhà, nó cũng chẳng cần biết là tay tôi có cầm dao hay không cũng nhảy xổ luôn vào tôi, tựa như con nhện bắt mồi.

Mấy cái móng dài của nó bầu sâu vào hai tay tôi. Tôi gào lên một tiếng, đau đốn kinh hồn.

Con dao cầm trên tay phải cũng không còn nắm chắc nữa mà rơi xuống. Nhưng bản năng sinh tồn vẫn hoạt động, thấy con Út vừa banh cái miệng rộng nhằm cổ tôi mà cắn, lúc này ở gần tôi mới thấy da thịt cái miệng nó bị tét ra tới mang tai, để lộ vẫn là hàm răng người bên trong, nhưng cơ thịt gì thì như thể bị rách tẹt ra vậy.

Tôi đưa hay tay bóp cổ con Út, hai cánh tay đang bị mấy cái móng tay con Út đâm sâu vào, bây giờ lại bị cắn ra, đau đốn không sao chịu thấu. Tôi chỉ còn có thể cầm cự tư thế này vài giây, giữ lâu hơn nữa có lẽ tôi không thể.

Con Út thì cứ gào hét, tôi cũng gào lên để tự trợ uy. Giữa chốn quỷ ma lớn vồn thế này, cái mớ âm thanh hỗn tạp đó tạo nên một sự ghê rợn đáng sợ. Đến một lúc hai tay tôi vừa đau vừa nhức, tôi chẳng còn có thể giữ lâu hơn được nữa. Định quay nhìn tìm thằng Bầy, lòng tự chửi thầm “Mẹ nó, thằng khốn nạn đó ở đâu rồi, mình gần chết mà nó ở đâu?”

Vừa liếc nhìn thì tôi nghe Phập phập phập, ba tiếng rất đều.

Hai tay tôi lúc này tự buông thông xuống, máu từ hai vai chảy ra ướt cả hai cánh tay. Tôi sụp xuống trên hai đầu gối, đầu óc chẳng còn thấy thứ gì nữa, hình ảnh cuối cùng chỉ là từ Thất khiếu của con Út, bò ra cái thứ gì đó trắng trắng có chấm đen. Lúc này thì tôi gục luôn.

Lúc sau mở mắt ra, thấy mình đang nằm ở ngoài, không phải là bên trong cái hầm ma quái đó nữa. Tôi nghĩ bụng, chẳng lẽ mình chết thật rồi à. Tôi định cử động hai cánh tay, vừa động đã đau nhức tới xương, lúc này tôi mới biết là mình chưa chết. Ráng sức ngồi dậy, tôi nhìn xung quanh, mình đang ở trong rừng, lại nằm cạnh một đống củi đã đốt, còn tro đen xì.

Lỡ tai còn ù ù, nhưng nghe thoang thoảng có tiếng khóc nức nở. Tôi nghĩ bụng, thôi rồi mẹ cha nó, ma nữa rồi.

Tôi lại nằm vật luôn xuống đất, do chạm mạnh, hai cánh tay lại đau nhói. Tôi không tìm được mà “A” lên một tiếng.

Lúc này bỗng nghe có tiếng bước chân lại gần, tôi ngược nhìn theo hướng phát ra âm thanh... thì lù lù thấy một cái bóng đang đến gần, vì ngược sáng không rõ cái bóng đó là ai... Tôi lại nhớ tới mấy sự việc trong hầm quỷ, bây giờ bất lực cũng chẳng thể bỏ chạy được nữa rồi. Tôi nhớ đến đứa con gái, bất giác chẳng thể nén lòng, nước mắt lăn dài.

Tiếng bước chân đến thật gần, rồi dừng lại. Tôi ngược nhìn lên... thấy cái mặt lấm lem nước mắt, hai con mắt đỏ hoe nhìn tôi, là thằng Bầy bại. Tôi ráng ngồi dậy, thằng Bầy đưa tay đỡ tôi lên. Hai thằng vừa khóc vừa cười ôm chầm nhau.

5. Chương 5: Chương 5

Tôi ngồi nghe thằng Bầy kể lại sự tình.

Chuyện là thằng Bầy thấy con Út bầu vào tôi, nó hoảng quá, định bụng lao đến cứu. Nhưng loay hoay mãi nó không biết phải xử trí thế nào. Thấy tôi la gào hét kinh dị, nó nhắm mắt rút đại con dao mà đâm vào con Út ba nhát.

Rồi thấy từ thắt khiêu con Út bò ra một đồng sâu trùng trùng thân trắng đầu đen. Nó hãi quá, vội gỡ con Út ra khỏi người tôi. Thấy xác con Út từ từ khô quắc lại, vô số sâu trùng bò ra khỏi người con Út cũng từ từ lặn ra chết hết.

Nó định thần lại một lúc mới có thể đưa tôi ra khỏi hầm quỷ đó. Sau đó quay trở lại ôm cái xác khô quắc của con Út đem lên trên chôn cất đàng hoàng. Nói đến đoạn này, nước mắt nó trào ra, nó chỉ tay về một phía. Tôi nhìn theo thì thấy có cái gò đất cao, vừa đắp. Tôi cũng bất giác bùi ngùi, cái thằng vậy mà sống tình nghĩa quá. Tôi thốt lên:

“Bây, anh với mày từ nay coi như anh em, anh thề không phụ mày”

Thằng Bảy không nói không rằng, nó đưa tay quệt nước mắt rồi thở dài, nhìn chăm chăm vào cái mộ phần của con Út. Tôi cũng ráng đứng dậy đến nói với vong linh con Út mấy câu.

Tôi quay lại hỏi thằng Bảy:

“Anh bắt tỉnh được bao lâu rồi?”

Nó nói:

“Anh hôn mê cũng được một ngày rồi”

Tôi thở dài, rồi bồng nghe bụng nó kêu rột rột, Tôi hỏi:

“Mày đói à?”

Thằng Bảy trả lời:

“Uh, em định bụng cho anh nằm đây rồi đi bắt cá hay thú gì đem về ăn, nhưng sợ để anh một mình, em không yên tâm”

Tôi nói:

“Mày tốt quá... thôi, anh đi tìm cái gì ăn, anh đi nhóm tí lửa”

Nó gật đầu rồi quay đi, tôi ở lại nhặt cành cây rồi lấy cái bùi nhùi mồi lửa.

Hai thằng đêm đó đồng trại ở đấy, một đêm bình yên không có gì hết. Tôi định sáng mai dậy rồi đi luôn.

Sáng hôm sau, hai thằng băng rừng, nhằm hướng sông hàm lương mà đi.

Đi đến giác trưa, thằng Bảy mệt quá đi không nổi nữa. Hai thằng nghỉ ngơi một lúc, lúc này ra ra tới một con rạch nhỏ, xa xa tôi thấy có một cái nhà tranh, phía sau lên làn khói. Tôi nghĩ bụng sao có người ở nơi hoang vắng này. Thằng Bảy cũng nhìn thấy cái nhà tranh nó nói:

“Anh, mình tới coi thử nhà đó có người không? Vào xin miếng nước, đi sáng giờ em cũng khô họng hết rồi”

Tôi thấy nó nói vậy, cũng gật đầu. Thiệt tình thì một đêm ở trong hầm quỷ, tôi cũng muốn gặp người sống lắm, như thể muốn tự chứng minh là mình chưa có chết vậy. Tôi nghĩ rồi tự cười, thấy thằng Bảy nhìn tôi ngồi cười, tôi xua ngay cái ý nghĩ quái gỡ đó liền.

Cái nhà tranh thấy vậy mà xa, hai thằng đi phải một lúc mới tới.

Đến nơi, thấy cái nhà cũng đơn giản, không có thứ gì ngoại trừ một cái giường tre, hai cái ghế gỗ.

Hai thằng vòng ra sau nhà, thì thấy có một bà già, da dẻ nhăn nheo, hai con mắt như hai đường chỉ quay ra nhìn hai thằng. Thằng Bảy nhanh tay lẹ miệng, cúi chào rồi nói:

“Dạ... chào bà, tụi con từ xa tới, trên đường khát nước quá, ghé xin bà miếng nước”

Bà già nhìn hai thằng một lúc rồi nói, cái giọng run run:

“Uh, nước để ở cái bình đun kia, lợi mà rót uống”

Bà già vừa nói vừa chỉ tay về hướng cái bình đun nước đen nhẻm. Tôi gật đầu cảm ơn bà già, rồi cùng thằng Bảy đi lại uống nước.

Nhìn khắp lượt phía sau nhà, tôi thấy có treo mấy miếng thịt còn đỏ tươi. Lại liếc nhìn bà già, thấy bà đang nấu cái gì đó trong cái nồi to, lâu lâu lại giở nắp ra nhìn. Tôi cứ cảm giác có cái gì quái quái ở đây, nên nghĩ bụng cũng không tiện nán lại lâu. Nên quay sang nói nhỏ thằng Bẩy:

“Thôi, đi”

Thằng Bẩy gật đầu. Rồi hai thằng quay qua xin phép bà già đi tiếp.

Bà già lại quay nhìn chăm chú một hồi rồi nói:

“Hai anh ở lại đi, ăn miếng cháo rồi đi cũng có sao đâu?”

Tôi nói:

“Dạ, tụi này có việc gấp, không thể chậm được, mong bà thông cảm”

Bà già nói:

“Gấp gì thì gấp, ở chung quay đây đi cả ngày trời cũng không tìm ra được một bóng người nào đâu? Hai anh cứ ở lại, ăn miếng cháo lấy sức rồi đi tiếp. Tôi nhìn hai anh, chắc cũng mệt lắm rồi”

Thằng Bẩy khều tôi nói nhỏ vào tai:

“Hay ở lại chút cũng không sao đâu anh”

Tôi thở dài, nói:

“Vây cũng được, tụi con làm phiền bà quá”

Bà già bảo:

“Phiền đâu mà phiền, hai đứa lên trên chơi đi, để tôi dưới đây nấu xong nồi cháo rồi đem lên cho”

Hai thằng gật đầu, lên trên nhà, tôi quay sang thằng Bẩy:

“Mày thấy có gì là lạ không Bẩy?”

Thằng Bẩy nhìn tôi, nó khù khờ hỏi:

“Lạ cái gì anh?”

Tôi lắc đầu, nghĩ bụng cái thằng này khờ thiệt là khờ... Đang định nghĩ tiếp thì bà già bưng mấy chén cháo lên.

Mấy cái chén hoa văn hình con chim bay lượn, xứt mẻ khá nhiều. Bà già nói:

“Mấy anh ăn đi cho nóng”

Tôi lấy chén cháo rồi gật đầu cảm ơn, vừa định ăn thì chợt tôi rùng mình không rõ nguyên do. Liếc sang thằng Bẩy thì nó đã vừa húp vừa thổi xì xụp. Tôi nhìn bà già cũng đang múc ăn.

Thằng Bẩy chợt nói:

“Ngon quá, thịt cũng thơm nữa”

Rồi nó lại xì xụp ăn tiếp.

Tôi đặt chén cháo xuống, hỏi:

“Bà ở đây có một mình hay sao vậy?”

Bà già nhìn tôi, gật đầu nói:

“Ừ, ở đây có một mình, rồi mấy anh từ đâu mà đi qua đây?”

Tôi im lặng một lúc, nói:

“Tụi con đi xuống Trà Vinh có công chuyện”

Bà già gật gù nói tiếp:

“Từ đây xuống Trà Vinh xa à ghen”

Nói đoạn, bà già nhìn ra cửa, tôi cũng nhìn theo, thấy trời nắng chang chang. Bà già nhìn một lúc rồi quay vào nói:

“Đường từ đây xuống Trà Vinh, nguy hiểm lắm”

Tôi gật đầu cũng chẳng nói gì.

Bà già nói tiếp:

“Mấy anh hay ở lại đêm nay, sáng mai rồi hẵn đi, chứ giờ mà đi trên đường chắc chắn không tìm ra chỗ nào chú chân đâu, mà giữa cái chốn này, ma quỷ cộp beo nhiều lắm”

Thằng Bẩy lúc này ăn xong, nói:

“Ồ, cũng được đó anh Nghĩa, hay mình ở tạm lại đêm nay, sáng sớm mai thì đi, chứ đi bây giờ rồi đến đêm hôm biết ở đâu”

Tôi chau mày, chửi thầm trong bụng anh với mày hai đêm ngủ rừng, có chết chóc đâu. Nhưng rồi nghĩ lại cái vụ con Sấu lớn, tôi thấy cũng rét, nhưng ở cái nhà này tôi cứ cảm giác ớn ớn, không hiểu vì sao.

Cuối cùng nói lòng vòng một hồi, tôi cũng đành ở tạm lại đây qua đêm. Tôi ăn được nửa chén cháo thì thôi, cũng không còn muốn ăn thêm. Thằng Bẩy thì ăn luôn một lượt bảy chén.

Trời sụp tối thì nó lăn ra ngủ luôn.

Đêm đó tôi thức hơi khuya, rồi mới đi ngủ. Cứ thấy bà già lục đục hoài, ráng thức coi bà làm cái gì, nhưng do mệt quá tôi lại đói bụng, nên tôi cũng nằm ngủ luôn.

Ngủ được một lúc, tôi mơ thấy một giấc mơ, có ai đó đến lay lay tôi vừa lay vừa thều thào:

“Dậy đi Nghĩa, dậy đi”

Tôi chẳng biết cái quái gì, cũng lơ mơ mở mắt, chợt bên tai có nghe tiếng sột sọ. Tôi với thằng Bẩy nằm dưới đất, quay qua tính gọi thằng Bẩy thì thấy nó đâu mất rồi. Nhìn lại trên cái giường thì bà già cũng không có. Trời lúc này tối om, chỉ có ánh trăng sáng soi qua cửa sổ. Từ bên ngoài tôi nghe có tiếng lạch cạch của kim loại.

Tôi từ từ ngồi dậy, nhẹ nhẹ bước xuống sau nhà, chưa bước ra tới cửa, thì thấy có cặp giò ai đó trên đất. Tôi giật bắn người, lùi về một bước. Định thần lại một hồi, thấy không có gì biến động, tôi mới từ từ mò ra. Thì thấy thằng Bẩy, trần truồng nằm ngửa trên đất... Tôi hoảng lên, vừa định lao ra kêu cho nó tỉnh dậy hỏi có chuyện gì. Thì phía sau lưng cảm giác lạnh lạnh, vừa quay người lại thì thấy một gương mặt rắn rện, không có môi, lộ ra hàm răng người nhưng răng nào răng nấy đều nhọn hoắc.

Tôi nhìn thấy cái gương mặt đáng sợ đó, vì bị bất ngờ tôi lùi lại một bước, lúc này dưới ánh trăng tỏ mới thấy con quỷ đó chính là bà già ở nhà này. Thân thấp lùn, bận đồ bà ba, có điều gương mặt lúc này rắn rện rện, hai con mắt như mắt cộp, đang cầm con dao chắc thật lù lù trước mặt.

Chưa kịp nghĩ gì thì con quỷ đó đã lao đến chém tôi một nhát.

Tôi né sang bên, tiện tay có thể, tôi chắc thật mạnh vào ót con quỷ. Nó quay lại, hai con mắt càng thêm dữ. Nó nhe cái hàm răng nhọn hoắc, chực đến cắn tôi.

Hai tay đang đau, không thể cử động mạnh hoài được. Cứ chắc vừa rồi làm tôi ê hết cả cánh tay trái.

Đối với quỷ ma, thì có cảm sùng mà bản cũng chưa chắc đã xi nhê với tụi nó. Tôi quay người bỏ chạy, cũng chẳng dám liều mạng mà đối đầu tay không với nó, hướng hồ nó lại có con dao bầu trong tay.

Tôi chạy ra cửa, lại vòng ra phía sau, chạy ngang thằng Bẩy. Tôi đá luôn vô mặt nó một cái, cầu mong cú đá này làm nó tỉnh giấc, nào ngờ nó cứ ngáy o o... Con quỷ cũng đuổi theo sát đít, tôi chẳng dừng lại được.

Lúc này tôi chợt nhớ tới một truyền thuyết ngày xưa ở vùng Nam bộ. Vốn là trong vùng rừng rú hoang sơn, có giống sơn quỷ, ban ngày làm người dụ dỗ kẻ hành hương qua đường, kéo néo người sống ở lại qua đêm. Đến khi người đó ngủ say, liền mổ bụng, rọc da làm thịt.

Nhớ tới đó, tôi lại nhớ tới chén cháo mà trưa nay đã ăn. Không khỏi lợm giọng, tôi phun một bãi nước bọt xuống đường. Vẫn cứ tiếp tục chạy, tôi lại nhớ trong truyền thuyết sơn quỷ, giống quỷ này rất sợ nanh hổ. Nghe chuyện dân gian, thì sơn quỷ là vong hồn những con vật nhỏ bị hổ beo ăn thịt mà chết, những dân đi tìm Trầm Hương, Kỳ Nam, dân săn bắt, dân đào mỏ quật mã hoặc dân buôn lậu, có vào rừng mà vì lý do gì đó bị vong hồn mấy con thú này ám nhập vào, thì biến luôn thành giống sơn quỷ, sau đó chúng lại dụ người để ăn thịt trả thù. Nhưng cái tính chất sợ chúa sơn lâm thì vẫn còn, bởi vậy trước giờ hỏi dân đi làm mấy cái nghề “Ăn của rừng rưng rưng nước mắt” này, ông nào không mang bên mình ít nhất một cái nanh hổ, đã được làm bùa làm chú

Tôi chợt nhiên lại nhớ, trong ba lo mình có một cái nanh hổ, của từ đời ông nội tôi. Nghe ông nói là rằng của hổ vương trên núi Cẩm, tôi cũng chẳng biết thực hư, nhưng chuyện ông kể lại thì cũng kì dị không kém gì những điều tôi vừa trải qua. Nhớ lại xong là tôi dừng lại, phải chạy về lấy cái nanh hổ để trong balo ra thử dùng, may ra trị được con quỷ này.

Nhìn lại thấy mình đã chạy cách cái chòi lá khá là xa, mà con quỷ như điên như dại cầm dao dí theo sát nút. Dưới ánh trăng vàng, cảnh tượng này vừa mang sự ghê rợn lại mang thêm cái gì đó tức cười.

Tôi dừng lại, quay đầu nhìn con quỷ rần rện kia. Con quỷ vừa thấy tôi dừng lại, hình như cũng đề phòng, nó cũng dừng lại. Cả hai một người một quỷ, mặt đối mặt. Gió chợt thổi lên, ù ù, tóc tai con quỷ đó bay lất, nhìn kinh dị. Tôi nhìn xung quanh, là một khoảng đầm lầy, bìa rừng thì chạy chút nữa là đến. Chỉ có duy nhất một đường để quay về cái nhà tranh, chính là đi ngược lại. Tôi hạ quyết tâm, chỉ còn nước là vượt qua con quỷ kia rồi về nhà tranh lấy cái nanh hổ.

Tôi quyết định xong, là hết sức gào lên một tiếng, co căng đôi đầu chạy về phía con quỷ.

Con quỷ thấy tôi gầm lên, lại chạy bỏ về phía nó, dường như nó kinh sợ, lại quay người bỏ chạy.

Lúc này thì thành ra lại là cục diện, người đuổi quỷ rồi.

Tôi dí con quỷ chạy được đoạn, thấy nó chỉ lo cắm đầu chạy về cái nhà tranh. Tôi chợt nảy ý, nhảy một cái vào bìa rừng. Tạm thời bất động quang sát.

Thấy con quỷ cũng đã dừng lại, nó nhìn xung quanh. Tôi bất giác buồn cười, quỷ quái mà được như con quỷ này thì tôi đâu cần phải sợ cái gì. Nhưng đùa với quỷ thì phải nói là trước nay cổ kim chưa hề có, tôi tự nhiên thấy rợn xương sống, lúc này cũng chẳng phải lúc đùa mà là lúc nghiêm túc. Tôi tự nghĩ xong, rồi từ bìa rừng cứ lần lần mò mò, nhẹ nhàng hết sức để không gây ra tiếng động.

Con quỷ bà bà kia thì vẫn để ý xung quanh, nó từ từ tiến chỗ tôi vừa dừng lại khi nãy.

Tôi thấy nó đi xa một đoạn, liền nhảy ra, chạy luôn vào cái nhà tranh. Nhanh chóng tìm cái balo, dòm hết một lượt, chẳng thấy cái balo đâu, tôi hoảng hồn, chạy ra sau nhà thì thằng Bầy vẫn ngủ say như chết, tôi lấy một miếng nước đổ vào mặt nó, nó mới lồm cồm ngồi dậy. Vừa thấy nó định mở miệng, tôi đưa tay chặn họng nó luôn, tròng mắt nói nhỏ với nó.

“Mày im lặng, cái balo của anh, mày bỏ ở đâu?”

Thằng Bầy chau mày một cái, tôi bỏ tay ra.

Nó nói:

“Sao người em trần truồng hết vậy nè”

Tôi nhìn nó cũng bất giác cười cười, rồi nói:

“Không quan trọng, mày chỉ chỗ anh cái balo”

Nó bảo:

“Ở dưới cái gầm giường tre đó”

Tôi vội chạy vào, cúi xuống gần giường, đúng là thấy có cái balo, bên cạnh còn có một cái thùng gỗ khá to. Tôi chẳng quan tâm nhiều, vừa móc cái balo ra, thì bên ngoài cửa, con quỷ bà bà kia đã trở về. Nó đứng

lù lù nhìn tôi, hai con mắt chứa sự ác độc không sao kể xiếc. Vừa ngược thấy cái bóng nó, là tôi vác balo chạy luôn. Bỗng nghe cái bộp, rồi keng một cái, tôi liếc mắt nhìn thì thấy con dao vừa rớt xuống đất.

Chạy ra ngoài, thấy thằng Bẫy đang mặc đồ, nó vừa mới mặc cái quần, chưa kịp khoác áo vào thì bị tôi nắm tay kéo đi một mạch, nó la :

“Làm cái gì vậy?”

Tôi nói lớn:

“Quý chứ cái gì, bà già đó là quý”

Thằng Bẫy quay lại nhìn, nó bảo:

“Sao vừa gặp anh là đủ thứ chuyện hết vậy?”

Tôi chẳng còn thì giờ để phân bua với nó, trở cái balo, thấy nó bị rách một miếng nhỏ. Lúc này tôi thấy lạnh người, thì ra không nhờ cái balo thì con dao kia nó đã găm vào người tôi rồi, tôi móc trong ba lo ra cái nanh hổ rồi dừng lại. Thằng Bẫy bị chạy lố một đoạn mới dừng lại, nó gào lên, đây là lần đầu tiên tôi thấy nó hung dữ thế này:

“Anh bị điên hả Nghĩa, dừng lại làm cái gì vậy?”

Tôi chẳng quan tâm, cầm cái móng hổ giơ ngay trước mặt.

Con quỷ đang lao tới, thấy tôi giơ cái móng hổ, nó khựng lại, cái mặt rần rì của nó nhả quắc lại. Nó gừ gừ mấy cái rồi chạy vào rừng. Tôi đứng chứng hững, tự hỏi chỉ có vậy thôi sao ?

Tôi còn tưởng cái gì ghê gớm lắm, nhưng... chỉ có vậy thôi.

Tôi lại nhìn cái nanh hổ đã được ông nội tôi bẻ từ con Hổ Vương trên núi Cấm trong một lần đi săn rắn thần. Tôi chẳng biết thực hư chuyện đó thế nào, nhưng cái răng hổ này truyền từ đời ông nội tôi đến nay, nó bây giờ như là của báu trong nhà, không thể để mất được. Từ dạo tôi lên mười tám thì ông già tôi đã đưa tôi cái nanh hổ này rồi. Ban đầu tôi còn không tin nó sẽ giúp ích gì được ình, nhưng tới lúc cùng đường mặc lộ kiểu này mới biết rằng nó có giá trị như thế. Ước gì lúc trước tôi mà nhớ tới nó, thì trong cái hầm quý kia, chắc sẽ không xảy ra chuyện đáng tiếc.

Thằng Bẫy lúc này đứng cạnh bên tôi. Nó cũng ngơ ngác hỏi:

“Sao... con quỷ già đó nó chạy rồi?”

Tôi đưa thằng Bẫy coi cái nanh hổ, nói:

“Nhờ cái nanh hổ này đó”

Thằng Bẫy nhìn cái nanh chăm chăm, chẳng nói gì, trên mặt lộ sự tức giận. Nó nắm cổ tôi, mà hét:

“Sao lúc ở dưới cái hầm quái quỷ kia anh không lấy nó ra”

Tôi biết thế nào nó cũng như vậy, tôi chỉ thở dài, từ từ gỡ tay nó ra rồi giải thích cho nó rằng lúc đó tôi chưa nhớ tới cái nanh hổ. Phân bua một lúc, thì thằng nhỏ lại khóc ròn ròn. Tôi đỡ nó trở lại cái nhà tranh. Tôi nghĩ con sơn quỷ kia cũng đã chạy đi mất, nếu nó có trở lại thì cái nanh hổ chắc vẫn sẽ trị được nó, nên tạm an tâm mà ở lại đợi trời sáng. Kể ra đi rừng qua đêm cũng nguy hiểm lắm.

Tôi tự nhiên nhớ tới cái thùng gỗ bên dưới cái giường tre mà mình đang ngồi, tôi cuống xuống lôi nó ra, vừa lôi ra thì nghe mùi thối thối nhưng vẫn chịu được. Tôi mở nắp thùng ra, thì thấy có một cái đầu người cùng tứ chi và một bộ đồ lông.

Lúc này chẳng kịp nghĩ ngợi gì, tôi né người ới luôn ra một đồng mật xanh mật vàng. Thằng Bẫy nhìn xong cũng chạy lẹ ra ngoài nôn thốc nôn tháo.

Lúc này thật sự thì đã biết mình ăn thịt người rồi, hai thằng im lặng chẳng hé nửa câu, cũng chẳng dám nghĩ đến vì cứ nghĩ đến cái bát cháo là nhớ tới cái thân thể bấy nhày trong thùng gỗ.

Hai thằng đập kín cái thùng gỗ rồi đem ra ngoài chôn luôn dưới đất.

Sau đó lại quay vào trong, cả hai ngồi chờ đến trời sáng, cả đêm không nói với nhau nữa lời.

Rạng sáng, thấy mặt trời là hai thằng lên đười. Trước khi đi thằng Bẫy tiện tay đốt luôn cái nhà tranh thành nhà tro.

Hai thằng đi đến giữa trưa thì dừng lại ăn uống rồi mới đi tiếp, cuộc bộ đến chiều thì thoát khỏi rừng, đi thêm đến chập tối thì ra tới sông Hàm Luông. Tôi mừng trong bụng là cả ngày không gặp phải thứ gì quái gở nữa.

Ra tới sông thì chẳng có ghe đò, đành phải ngồi chờ, may ra sáng mai mới có người từ trên thượng nguồn sông Cái đi Trà Vinh chạy ngang qua. Tôi đi nhóm lửa, thằng Bẫy thì bắt cá, nó lội xuống sông, mò mò một lúc thì thấy dưới nước quẫy lên sủi bọt. Thằng Bẫy mặt nhăn nhó, một lúc sau nó từ từ lòi lên bờ một con cá lớn, dài gần một mét, có râu, con này tầm nặng chắc cũng phải gần tám chín chục ký... Tôi ngăn người, sông nước thì tôi không rành, con cá nhìn bự vậy mà thằng Bẫy lòi lên được, bây giờ mới biết sức nó ghê cỡ nào.

Mà lúc nó lòi con cá lên tôi mới để ý... Một tay nó nằm trong mồm con cá, còn tay kia thì nó nắm mang lòi lên. Con cá lên bờ quẫy đành đạch như muốn kéo thằng Bẫy xuống nước mà bơi với nó luôn vậy. Nhưng thằng Bẫy có thể, một lúc sau là nó lòi lên được. Lúc này nó gỡ miệng con cá, cầm con dao đâm vào mang cá. Con cá hết quẫy nữa.

Tôi nhìn lại tay thằng Bẫy, thấy nó bọc bên ngoài là cái áo của nó, lúc này để ý... thấy cái vết thương bị con Út cắn trong hăm mộ chảy máu, tôi mới nghĩ bụng mình tệ quá, thằng nhỏ bị thương như vậy mà suốt cả đường không hề để ý, để nó tự băng tự bó. Giờ còn để con cá ngậm vào họng kiểu này... Tôi thở dài nhìn nó vừa định nói thì thấy thằng Bẫy run cầm cập, tôi lấy trong balo bộ quần áo khô đưa cho nó. Nó thay xong ra ngồi, vẫn lạnh run. Tôi đốt lửa lớn hơn bảo nó ngồi lại gần cho đỡ lạnh.

Ngồi một lúc bỗng thằng Bẫy ngã bật ra phía sau, tay chân co giựt... Tôi nhìn là biết sốt rừng, vì hồi đi lính cũng có vài trường hợp tương tự. Tôi bẻ một cành cây, nhét ngang miệng nó rồi ráng giữ nó thật chắc, giữ được một lúc thì người nó bỗng nóng hừng hực... Tôi vớ lấy cái áo ướt còn chưa khô của nó, chạy xuống nhúng miếng nước, vắt cho ráo rồi đem lên thấm mặt.

Một lát sau thì nó nằm im rồi ngủ luôn.

Tôi lúc này mới yên tâm nướng cá. Cắt mấy miếng cá rồi quăng lên hòn đá đang nóng, lúc sau thì cá chín đều, tôi lấy đôi đũa để trong balo ra gấp miếng cá đưa lên miệng. Thịt cá ngon, nhưng còn hơi mùi sông. Nhưng tôi đang đói cũng chẳng quan tâm, ăn liền một mạch...

Lại sờ trán thằng Bẫy, lúc này nó cũng đã bớt sốt nhiều. Nhưng không phải vì thế mà giỡn chơi, sáng mai nếu có ghe có xuồng gì đi ngang thì tốt, còn không thì chắc phải cống nó đi qua hơn vài chục cây số xuống phía hạ lưu để tìm chỗ chữa trị, chứ cái sốt rừng này nguy hiểm lắm, để muộn là chết chứ không phải chơi.

Tôi lại móc cái chén sứ tôi tiện tay lấy từ cái nhà tranh của con sơn quỷ ra, lúc đó tôi nghĩ bụng dọc đường cũng phải có cái gì đựng đồ ăn nữa chứ.

Tôi nướng thêm mấy miếng cá rồi bỏ vào chén, dùng đũa miết ấy miếng cá nhiên ra rồi đút cho thằng Bẫy.

Nó lờ mờ tỉnh, ăn được mấy miếng cá thì lặn ra ngủ tiếp. Phần tôi thì đêm ngủ với một con mắt nhắm.

Sáng sớm tỉnh giấc, thấy thằng Bẫy hoạt động lại bình thường, cũng tạm yên tâm.

Lúc này tự nhiên cảm thấy khó thở, ho lên khụ khụ mấy cái, rồi khạc ra một bãi đờm đen.

Thằng Bẫy nhìn thấy, hoảng lên hỏi:

“Cái gì mà ghê vậy ? Máu đen à ?”

Tôi lắc đầu, lại ho đến nhăn mặt.

Thằng Bẫy nói:

“Chứ là cái gì ? trời ơi là trời, gặp chưa đủ chuyện hay sao?”

Tôi thều thào nói thằng Bẫy:

“Không phải máu, là đờm”

Nó tròn mắt hỏi lại:

“Sao anh biết?”

Tôi nói:

“Vị của máu nó khác, anh không thấy lợm giọng chắc không phải là máu”

Thằng Bảy lắc lắc đầu.

Hai thằng lại xẻ thịt còn lại của con cá ra ăn, vừa ăn xong là nghe có tiếng xuồng cano chạy. Thằng Bảy mau mau chạy ra, hét to:

“Xuồng ơi, xuồng ơi”

Cái xuồng máy từ đằng xa chạy ù ù tới, tôi đang ở đây bỏ chén đĩa rồi gom đồng đồ đã khô của thằng Bảy nhét vào balo, vừa quay lại thì cái cano cũng đã đến tới nơi. Tự nhiên thấy thằng Bảy nhảy cần lên, người trên cano cũng cười tươi nhìn nó.

Thằng Bảy quay lại tôi nói:

“Người quen anh ơi, là người quen”

Tôi mừng ra mặt

“Người quen mà ầy hả? tốt quá”

Cái xuồng máy ghé vào bờ, hai thằng liền leo lên. Lúc này nghe thằng Bảy với người lái xuồng nói chuyện tôi mới biết, ông lái xuồng này còn gọi là Tư Xuồng, ổng chuyên đi chở đồ từ Trà Vinh lên mấy khúc thượng nguồn sông Cái. Tư Xuồng hơn tôi độ năm tuổi, khoảng bốn chín năm mươi. Thằng Bảy gọi ổng là chú, mà tôi bây giờ vai anh thằng Bảy, nên cũng gọi ổng là chú Tư luôn.

Có người quen ở Trà Vinh, tôi cũng hỏi thăm tình hình ông Tư Huyền, người đang giữ con gái mình. Thì nghe ông Tư Xuồng bảo:

“Tư Huyền à? Tôi có quen ổng, nghe đâu giờ ổng đi buôn cái gì đó mà phát lắm, bà con bảo là ổng buôn đồ lên Sài Gòn, mà buôn cái gì thì không rõ, bây giờ ở Trà Vinh, ổng có ba bốn cái cửa hàng bán tạp phẩm lận, muốn thì chút tôi dẫn đi gặp ổng, giắc trưa thì chắc ổng có ở nhà ăn cơm”

Sau đó Tư Xuồng cũng hỏi tôi gặp ổng làm cái gì, tôi phân vân không biết nên nói thẳng cha này hay không, nhưng nghĩ lại ổng là người quen thằng Bảy, tôi cũng kể ra sự tình tôi xuồng gặp Tư Huyền để tìm lại con gái.

Nói xong thì Tư Xuồng quay qua hỏi chuyện thằng Bảy:

“Bảy bại, con Út Mỹ đâu ? sao không thấy nó ?”

Nghe đến đoạn này, tôi bất giác quay nhìn thằng Bảy. Mặt nó buồn hiu, hai mắt bắt đầu đỏ hoe.

Tôi lại ho lên khụ khụ mấy cái, rồi tôi đỡ lời thằng Bảy:

“Chú Tư, chuyện dài lắm, từ từ lên bờ rồi con kể cho chú nghe, giờ đừng có hỏi nó”

Ông Tư xuồng chẳng hiểu, nhưng thấy thái độ hai thằng chắc cũng biết là có chuyện không phải nhỏ. Ông cũng im không nói gì.

Ghe chạy xuôi dòng một lúc thì cũng vào địa phận Trà Vinh.

- Hết -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-trinh-tim-con>